

Hồi 6

Dùng Kế Trên Núi La Phù

Lạc Dương thấy Thôi Tiễn tỏ vẻ hối hận liền nói:

- Có phải hậu bối làm lỡ đại sự của lão tiền bối đấy không?

Thôi Tiễn nhìn Lạc Dương một cái rồi đáp:

- Nội tạng của y bị thương nặng, dù có cố cho y sống sót cũng không kéo dài được bao lâu nữa, vả lại trong lòng y đang hối hận chỉ mong chết quách đi cho rảnh, thì khi nào y chịu nói thật cho hay nữa?

Nói xong, y liền xách xác của Úc Tú vứt vào cái rãnh ở bên cạnh đường. Lạc Dương liền chạy lại xúc đất đổ vào cái rãnh đó để chôn Úc Tú và nói:

- Võ công của lão tiền bối quả thật rất trác tuyệt, tiểu bối rất lấy làm kính phục.

Thôi Tiễn cả cười đáp:

- Lão đệ khỏi phải hâm mộ lão như thế làm chi. Chỉ mong lão đệ tìm được lệnh sư, thì sau này tương lai của lão đệ sẽ rạng rỡ lắm.

Lạc Dương nghe nói, tỏ vẻ rầu rĩ ngay và nói tiếp:

- Hiện giờ gia sư sống hay chết, tiểu bối cũng chưa được rõ. Nhưng mỗi lần nghĩ tới gia sư thì lòng lại nóng như thiêu.

Thôi Tiễn thở dài một tiếng:

- Lệnh sư là kỳ nhân nhất thời, không những võ học uyên bác mà y học cũng thần thông lắm. Thực là người tài hoa cái thế. Lão thiết nghĩ trời đã sinh kỳ tài thế nào cũng phải hữu dụng, thì không khi nào lệnh sư lại chết non, chết yếu như thế đâu, ta sợ lệnh sư chán cuộc đời mà tuyệt tích giang hồ, ẩn danh mai tích ở trong thâm sơn cùng cốc mà thôi.

Lạc Dương ngẩn người ra một hồi rồi vội hỏi lại:

- Lão tiền bối nói như vậy có nghĩa là không sao tìm ra được lệnh sư phải không?

Thôi Tiễn thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hiền lão đệ khỏi phải lo âu. Hiền giờ trong võ lâm đã bắt đầu có vẻ hỗn loạn và nếu lệnh sư không ra thì chúng ta sẽ bị tai kiếp. Chúng ta hãy chờ đợi việc La Phù này xong thì cố công đi tìm kiếm sẽ thấy. Bây giờ lão đệ cứ đi lên La Phù trước, lão sẽ theo sau.

Lạc Dương cúi mình vái chào:

- Tiểu bối xin cáo từ trước.

Nói xong chàng quay mình đi luôn.

Trên đỉnh núi La Phù, cây cối mọc um tùm, cảnh sắc trông như tranh vẽ. Lạc Dương lên tới đó bỗng nghe thấy trong rừng có người lên tiếng khẽ gọi:

- Lạc hiền đệ, từ đây lên tới đỉnh núi, tất cả chùa ở hai bên đường đều là cơ sở của Gia Hằng. Phải cẩn thận mới được.

Lạc Dương giả bộ làm như đi thưởng thức phong cảnh. Chàng đợi chờ tiếng nói dứt hẳn mới đi theo bậc đá mà tiến lên trên đỉnh núi.

Trong khi đi đường, chàng gặp hai bọn du khách chỉ nhìn nhau mỉm cười, gật đầu hỏi thăm cảnh trí của La Phù qua mấy câu, rồi cáo biệt đi ngay.

Sở dĩ chàng làm như vậy là để cho bọn giặc núp ở xá khỏi nghi ngờ. Chàng đi lên tới một cái chùa, thấy biển trước đề "Hoa Chủ Cổ Chùa". Chàng mỉm cười cầm quạt phe phẩy rồi bước chân vào bên trong. Bỗng trong điện Phật có tiếng niệm Phật rất lớn, rồi có một hòa thượng tuổi trạc trung niên, mặc áo dài xăm xăm bước tới chào hỏi:

- Bần tăng là Ngô Duyên, phụ trách việc tiếp khách. Chẳng hay thí chủ có vào lễ Phật dâng hương không?

Lạc Dương chấp tay vái chào, vừa cười vừa đáp:

- Phiền đại sư tiếp dẫn, tại hạ đã vào đây chiêm ngưỡng, sao lại thấy Phật mà không lễ chứ.

Ngô Duyên lại nói tiếp:

- Vậy xin mời thí chủ vào.

Y vừa nói vừa đi trước dẫn đường. Lạc Dương theo hòa thượng đó vào trong Phật điện thấy hương khói nghi ngút. Tượng Phật trang nghiêm, hai bên hành lang lại có năm lăm vị Bồ Tát, trông vị nào cũng như người thật vậy. Ngô Duyên liền nói:

- Phương trượng của tệt chùa rất thích kết giao ngoại giới, vậy để tệt tăng vào trong thỉnh Phương trượng ra tiếp thí chủ.

Lạc Dương vội xua tay đáp:

- Tại hạ được biết quý phương trượng là một vị cao tăng đắc đạo. Tại hạ chỉ là một thư sinh thì đâu dám làm phiền cao tăng ra nghênh đón. Vậy hãy để tại hạ vào bái kiến thì hơn.

Ngộ Duyên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Thí chủ khiêm tốn quá, vậy để tỳ tăng xin dẫn đường.

Lạc Dương theo Ngộ Duyên vào trong điện Phật, bước sang phía bên trái có một cái rừng trúc và đi xuyên qua rừng trúc tiến thẳng về phía nam, thì thấy có một căn thiền phòng, trông rất thanh ưu. Ngộ Duyên đột nhiên đi nhanh mấy bước đến gian thiền phòng thứ nhất, Lạc Dương đứng ngoài hành lang đợi chờ.

Một lát sau đã thấy Ngộ Duyên và một lão hòa thượng ở trong thiền phòng bước ra, tiến thẳng đến chỗ Lạc Dương đứng. Lão hòa thượng đó tóc trắng như bạc, lông mày dài tủa xuống má, tay cầm chuỗi hạt châu, mồm tùm tùm cười. Lão hòa thượng và Lạc Dương chào hỏi nhau xong thì liền mời Lạc Dương vào bên trong. Ngộ Duyên rót nước trà mời Lạc Dương xong, liền lui ngay ra ngoài phòng.

Trong lúc trò chuyện, Lạc Dương mới biết Phương trượng là người giỏi về văn học. Phương trượng tự nhận trước lúc đi tu đã làm qua quan ngũ phẩm ở trong triều và chỉ vì gặp những việc nghịch với ý muốn nên mới chán nản sự đời mà cắt tóc đi tu.

Chàng thấy phương trượng ăn nói rất nho nhã. Sự thực chàng biết đâu lão hòa thượng đàm văn luận thơ với chàng như thế là muốn thử thách xem chàng lên du ngoạn thực hay hư vì chùa này từ trên xuống dưới đều là người của Gia Hăng hết.

Chuyện trò một hồi, Lạc Dương biết không thể dò hỏi được gì cả, nên liền cáo từ lui ra. Phương trượng với Ngộ Duyên hai người tiễn chàng ra tới ngoài cửa chùa rồi mới từ biệt.

Chàng đi thông thả tiến thẳng về phía động Triều Nguyên, và trong khi đang đi, bỗng thấy một bóng người ở rừng bên cạnh đường hiện ra thấp thoáng một cái rồi biến mất. Chàng nhanh mắt nhận ra người đó là Ngộ Duyên liền rùng mình và nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ y biết lai lịch ta rồi chăng?

Chàng lo âu liền chạy thẳng vào trong rừng theo dõi Ngộ Duyên. Chàng thấy Ngộ Duyên đi thẳng lên đỉnh núi. Ở đó có một hòa thượng đang ngắm nhìn về phía xa. Y vừa thấy Ngộ Duyên chạy tới, có vẻ ngạc nhiên vội hỏi:

- Ngộ Duyên có dò la được tin tức gì không?

Ngộ Duyên đáp:

- Chưa, chỉ nghe nói ở Tháp Thành và Bát La có nhiều nhân vật tới, người nào cũng đáng ngờ hết. Không biết chúng có phải vì vụ Trấn Thái tiêu cục mà kéo tới không?

Hai ngày trước, Gia Hằng đã sai mấy bọn cao thủ đi truy sát, đến nay chưa thấy họ trở về báo cáo, chắc bên trong thế nào cũng có bí mật gì đây. Hoành Nhất đại sư đối với việc này đã có cách nào xử trí chưa?

Lạc Dương ẩn chỗ bóng tối nghe nói đến đó liền nghĩ thầm: "Thế ra lão hòa thượng này là tên giặc sói đầu Hoành Nhất."

Chàng lại nghe thấy Hoành Nhất nói:

- Chỉ sợ Gia Hằng có sự gì bí ẩn khác, không chịu cho lão tăng biết hết mọi việc để cùng nhau gánh vác hay giúp đỡ lẫn nhau. Ba ngày trước lão tăng thấy Gia Hằng có vẻ mờ ám, hễ lão tăng hỏi việc gì, y cũng thoái thác sang việc khác ngay, hình như y không coi lão tăng vào đâu hết. Cũng vì vậy, suýt tí nữa lão tăng và y đã đánh nhau.

Ngộ Duyên vội lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay đại sư tranh chấp việc gì với y như thế?

- Lão thấy y sắp đặt hai việc rất bất mãn. Một là sai Phi Vân các người đi xa đến tận Nam Xương để dò xét xem các người võ lâm đối với Trấn Thái tiêu cục có hành động gì. Việc đó thực là quá thừa vì một nhóm người đi xa như vậy nhờ mà có gì thất thố thì lấy ai mà cứu viện. Vạn nhất Phi Vân các người bị kẻ địch bắt hết, rồi họ giữ lấy những người đó, bắt mình phải đem tù binh đi đổi, thì công việc mình làm từ trước có phải uổng công không. Theo ý lão tăng thì phải mau mau triệu hồi Phi Vân về, còn Hạ Hầu Hàm thì đem ra giết chết để khỏi hậu họa.

Thấy Ngộ Duyên không nói năng gì, y lại nói tiếp:

- Việc đó chưa xong, Gia Hằng lại làm thêm một việc nữa. Y đi lấy trộm đôi Liệt Hỏa Kiếm mà vợ chồng Lâm Văn Hàn ở trên núi Tây Thiên Mục coi như là tính mạng của họ vậy. Vợ chồng Lâm Văn Hàn ẩn dật đã lâu không nhúng tay vào việc của giang hồ đã bốn mươi năm rồi. Lão nghe Úc Tú nói đã phát giác chỗ ở của vợ chồng y ở Tống Vương Đài tại Cửu Long. Gia Hằng vô cớ gây thù oán với địch thủ đó, lão rất lấy làm lo ngại.

Ngộ Duyên ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tiểu tăng đoán Gia Hằng thế nào cũng có mưu kế riêng hoặc giả đằng sau y thế nào cũng có kẻ khác đỡ đầu. Ngoài ra, chắc Gia Hằng có những nỗi khổ tâm mà không sao tiết lộ cho người ngoài biết được.

Lạc Dương nghe nói kinh hãi thâm và nghĩ: “Quả nhiên lời nói của Phi Vân không sai, nhưng không biết người đỡ đầu cho y là ai?”

Hoành Nhất đại sư lại trầm giọng nói tiếp:

- Lão với hiền điệt đều nghi ngờ giống nhau. Chỉ có vấn đề là lão quen biết Gia Hằng từ lâu, lẽ ra y phải quang minh lỗi lạc xiết chặt tay với lão để đối phó kẻ địch mới phải. Ngờ đâu y lại nghi ngờ lão, có việc lớn gì cũng gạt lão ra. Như vậy, y chỉ có thể cùng chung hoạn nạn chứ không thể cùng phú quý được. Lão hà tất phải quyến luyến ở nơi đây làm chi, nên lão chỉ đợi kẻ tiểu đồ trở về lẳng lặng giết chết ba đứa con của Hạ Hầu Hàm xong, là lão sẽ rút lui đi xa làm việc khác liền.

Ngộ Duyên ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư đã biết chỗ giam con cái của Hạ Hầu Hàm rồi hay sao?

Hoành Nhất đại sư cười nhạt nói tiếp:

- Bình sinh lão ân oán phân minh, hễ có thù là phải trả cho bằng được. Gia Hằng đối với lão vô ý như vậy tất nhiên lão phải cho y biết thủ đoạn của lão. Nói thực cho hiền điệt biết, không những chỗ giam con cái của Hạ Hầu Hàm lão đã biết hết mà lão còn có thể đảo lộn cả núi La Phù này nữa. Lúc ấy lão mới nguôi cơn giận.

- Thực lực của đại sư vẫn còn mạnh lắm, sợ chưa thành công mà đã mang họa vào mình.

- Hừ, lão đã sai tiểu đồ Chu Úc Tú đi mời mấy tay cao thủ đến đây rồi. Chỉ nay mai là họ sẽ đến, phiền hiền điệt dẫn họ ẩn núp ở trong chùa, chờ thời cơ hành động lão sẽ báo ngay.

Nói tới đó, y liền hạ thấp giọng rỉ tai Ngộ Duyên dặn bảo.

Lạc Dương không nghe thấy chúng nói gì nhưng đã nghĩ ra một kế nên vội trở về lối cũ ngay. Chàng theo đường lối của Phi Vân chỉ bảo cho mà đi lên trên đỉnh núi. Khi chàng đến một sườn núi cao chót vót thì thấy cây thông kỳ lạ mọc ở trên vách núi, cách chỗ mình đứng chừng hai ba chục trượng. Chàng đang định giở khinh công ra leo lên, thì bỗng nghe thấy có tiếng niệm Phật rót vào bên tai. Rồi người đó nói tiếp:

- Nơi đây là chỗ không có người tới lui, chẳng hay thí chủ đến đây có việc gì?

Lạc Dương cả kinh quay đầu lại nhìn, mới hay người đó chính là Hoành Nhất đại sư, người chủ trì của chùa Đại Bi ở Sơn Nam. Chàng thấy Hoành Nhất mắt lộ hung quang nhìn thẳng vào người mình, mồm hơi tím tím cười. Khi hòa thượng đó cách chỗ Lạc Dương chừng

năm thước đã chào hỏi nhưng thực sự đã ngắm ngẫm vận chân lực vào bàn tay. Lạc Dương rất bình tĩnh nên liền cười đáp:

- Tại hạ đi du sơn ngoạn thủy, thích trèo cao để thưởng thức những phong cảnh xa lạ, chứ nào có phân biệt gì chỗ có người hay không có người. Nếu vậy tại sao đại sư lại tới đây?

Hoành Nhất đại sư bị chàng hỏi như vậy, không sao trả lời được. Y nhìn Lạc Dương hồi lâu rồi bỗng cười nhạt đáp:

- Bất cứ thí chủ khéo nói như thế nào, lão tăng cũng không tin thí chủ là người du ngoạn thường. Chắc thí chủ tới đây thế nào cũng có mục đích riêng.

Từ khi được Tố Lan truyền thụ võ công cho Lạc Dương đã tiến bộ hơn trước nhiều. Chàng thấy Hoành Nhất tra hỏi lai lịch của mình liền nổi giận xông vào tấn công luôn. Chàng tung mình nhảy qua đầu hòa thượng, hạ xuống ngay phía sau đối thủ và khi chân chưa tới đất đã giở ngay cái quạt đen ra, dùng thế Tây Phong Giao Liễu (gió tây rung cành liễu) nhằm sau lưng của Hoành Nhất tấn công luôn. Hoành Nhất thấy chuông của mình đánh hụp và thấy thân pháp của đối phương nhanh như điện chớp, đồng thời lại thấy phía sau lưng mình có gió lạnh át tới nên liền rùng mình nhảy tránh sang bên một bước và quay người lại giơ song chuông đẩy ra luôn. Chuông phong của y rất lợi hại làm những cây cổ thụ quanh đó đều bị đẩy rạp hết. Lạc Dương biết mình mà lui về phía sau tránh né thì chuông của đối phương sẽ liền tiếp tấn công ngay. Lúc ấy dù mình không bị đả thương cũng bị đẩy xuống vực thẳm. Vì vậy chàng mới quyết định lấy tiền làm thoái, trầm một chân xuống mặt đất bầy tấc, chiếc quạt của chàng nửa công nửa thủ, rung mạnh một cái tựa như mấy chục cái quạt cứ nhằm bụng của đối phương lần át tới.

Hoành Nhất giở nội công thâm hậu như thế mà không sao đẩy nổi Lạc Dương lùi nửa bước và y chỉ thấy người của chàng tựa như cây dương liễu quay trước gió nên kinh hoảng vô cùng. Sau y lại thấy đối thủ đưa quạt ra tấn công nhanh như điện chớp và kỳ ảo vô lường, không có cách nào phá giải được, y liền tung mình nhảy lên cao ba trượng lui về phía sau để tránh né.

Lạc Dương quát lớn một tiếng, lại múa quạt xông vào tấn công như vũ bão. Hoành Nhất bị thế công nhanh như điện chớp của chàng liền nổi giận nghĩ ra một kế, bèn quát một tiếng và nói:

- Hãy khoan, bản tăng có câu chuyện này muốn nói.

Lạc Dương vội thu quạt về phía sau đứng yên. Hoành Nhất liền tùm tùm cười nói tiếp:

- Nếu lão tăng đoán không sai thì thí chủ thế nào cũng tới kiếm Viên Công Gia Hằng phải không? Buồn cười thật, Gia Hằng cứ cho là chỗ ở của mình rất bí ẩn không ai tìm tới, nhưng dù sao giấy cũng không thể nào gói được lửa.

Nói tới đó, y lại ngấm nhìn Lạc Dương một cái rồi nói tiếp:

- Nếu vừa rồi lão không có thiện ý ngăn cản thì chỉ sợ giờ này thí chủ đã bị nguy hiểm, muốn thoát thân cũng không được.

Lạc Dương mỉm cười đáp:

- Đa tạ đại sư đã quan tâm hộ như vậy. Tại hạ đã tới đây tất có cách vẹn toàn. Chẳng hay pháp danh của đại sư là chi, đại sư có thể cho tại hạ biết không?

Chàng biết Hoàn Nhất thế nào cũng không nói thực, nhưng vẫn phải giả bộ hỏi như vậy. Quả nhiên chàng đoán không sai, Hoàn Nhất xoay đổi người một vòng rồi đáp:

- Lão tăng là người tu hành, vì chưa đoạn tuyệt hết tức giận cùng sự ăn năn và bản thân chính hay tà, việc làm của mình phải hay trái cũng chưa hay cho nên mong thí chủ đừng biết tên lão tăng thì hơn. Nhưng có một việc này có thể nói cho thí chủ biết là lão tăng không phải kẻ thù, kẻ địch của thí chủ và cũng không phải bạn của Gia Hằng.

Y nói xong liền phất tay áo một cái rồi tung mình nhảy lên cao, tựa như một con chim lớn bay vào trong bụi cây liền.

Lạc Dương chờ Hoàn Nhất đi khỏi, mỉm cười đắc ý rồi quay mặt nhìn lên cành cây thông mọc chéo vào vách núi. Chàng suy nghĩ giây lát rồi nghĩ thầm: "Ta gặp Gia Hằng phải nói khéo léo như thế nào để cho y khỏi hoài nghi mới được, chuyển đi này trách nhiệm của ta rất trọng đại, nếu không cẩn thận sẽ hỏng hết đại sự liền".

Nghĩ đoạn chàng đột nhiên vỗ hai cánh tay một cái rồi tung mình nhảy lên, tay bám vào cành cây đu lên một cái rồi ngồi lên trên cành cây đó. Chàng ngấm nghĩa một hồi nhưng vẫn không sao tìm ra được cửa hang, liền nghĩ thầm: "Nơi đây bí ẩn thật. Nếu Phi Vân không cho biết trước thì dù ta tài ba đến đâu cũng không sao biết được trong bụi gai góc và mây leo ở trên vách núi này lại có hang động".

Tuy nghĩ như vậy nhưng chàng vẫn không tin lời nói Phi Vân là thật. Chàng đu người xuống hai chân móc trên cành cây, vươn hai tay ra bới những cành mây và các cành gai góc ra xem. Đồng thời chàng còn dùng cái quạt đâm đâm thọc thọc thử xem. Chàng bỗng thấy cái quạt đâm hụt mấy cái liền biết ngay nơi đó là cửa hang rồi. Chàng liền buông chân ra không đu nữa và dùng chân đạp vào trong bụi mây và gai ấy, mới bới ra được cái cửa hang.

Nhưng cửa hang nhỏ hẹp, bên trong lại tối đen như mực. Chàng chần chừ giây lát nhưng cũng đánh liều chui vào, và chỉ mới đi được hai bước, đã nghe thấy tiếng người ở bên trong hỏi:

- Tam tinh cao chiếu.

Lạc Dương vội đáp:

- Ngũ khúc lâm môn.

- Người mới đến đó bảy bước vào ngay. Xin cho biết tên họ và đến đây có việc gì để chúng tôi tiện bẩm báo.

- Tại hạ là Mục Thanh Phong không thuộc quý môn, nhưng vì Phi Vân nhờ vả đến đây có việc cần, có việc muốn thưa cùng Gia đương gia thôi.

Bỗng có một người cười nhạt và nói:

- Đừng có trúng phải quỷ kế của người đó. Có khi nào Phi Vân lại thổ lộ ám hiệu cho người ngoài như thế. Huống hồ đương gia đã nghiêm lệnh không cho ai biết tổng đàn của bốn môn ở đâu. Ai trái lệnh sẽ bị xử tử.

Lạc Dương liền thấy có một luồng gió mạnh lùa át tới và đối phương đã xông lại tấn công. Chàng vội giơ quạt lên che lấy ngực và lớn tiếng quát bảo:

- Ngài chớ có hiểu lầm. Phi Vân đã bị người ta giết nên trước khi chết có dặn tại hạ lên đây kiếm đương gia.

Đồng thời gió quạt của chàng đã đẩy bắn người nọ lui về. Người đó nói tiếp:

- Nếu vậy huynh đài hãy đợi chờ đợi mỗ vào phi báo. Xin cảm ơn trước.

Một lát sau Lạc Dương nghe thấy có tiếng chân người bước tới và trong bóng tối có người lớn tiếng nói:

- Đương gia mời huynh đài vào.

- Cảm ơn.

Lạc Dương liền từ từ đi vào trong. Quả nhiên khi vào được bốn năm chục trượng y liền thấy một mùi hương rất kỳ lạ khiến đầu óc của y trở nên bàng hoàng nên nghĩ thầm: "Nguy tai".

Thế là chàng đã ngã lăn ra đất bất tỉnh liền.

oOo

Lạc Dương tỉnh dậy thấy chân tay mình đã bị trói chặt, đang nằm trong một đại sảnh, bốn bên treo rất nhiều cung dăng làm hai mắt chàng chói vô cùng. Chàng vội ngồi dậy thì thấy người ngồi chính giữa là một ông già trạc ngũ tuần, mặc áo dài, hai mắt to, râu dài đang ngắm nhìn, hai bên có mười mấy người, ai nấy đều nghiêm nghị nhìn chàng. Chàng nhìn ông già áo dài cười nhạt và hỏi:

- Cách đối đãi với khách như thế này hay sao, người hẹp lượng như vậy thì làm sao mà làm được việc lớn.

Ông già đó cười nhạt và đáp:

- Lão là Viên Công Kiếm Gia Hằng...

Lạc Dương vội ngắt lời đối phương:

- Tại hạ biết rồi, không cần nói với tại hạ nữa.

Gia Hằng mặt hơi biến sắc nhưng cố nén lửa giận xuống, vội ho một tiếng và nói:

- Các hạ tới đây một cách khả nghi nên bắt buộc phải giữ hạ sách này. Xin hỏi các hạ sao trong người lại có tín vật của Phi Vân, lấy ở đâu ra vậy?

Lạc Dương biết Gia Hằng hỏi tín bài của Phi Vân, liền ngẩn người ra giây lát rồi hỏi:

- Thế vừa rồi lão tiền bối không thấy thủ hạ bấm báo hay sao?

Gia Hằng bỗng ngẩn người ra, nhìn hai người ngồi cạnh, mặt tỏ vẻ nghi ngờ rồi đáp:

- Chưa, xin các hạ cho biết.

- Tại hạ là kẻ thù ở dưới thêm, còn có lời gì biết nói nữa.

Gia Hằng mặt đỏ bừng, bỗng có một đạo sĩ mặt đỏ như chu sa ngồi ở phía bên tay trái, vừa cười vừa nói:

- Gia huynh cứ việc buông tha y, chẳng lẽ y bay được lên trời hay sao.

Gia Hằng ngắm nghĩ giây lát rồi khẳng khái đáp:

- Được.

Nói xong, y ngẩng mặt lên, lớn tiếng ra lệnh:

- Người đâu, cởi trói cho y.

Ngoài sảnh liền có một đại hán áo đen, tay cầm dao tiến đến trước mặt Lạc Dương, múa đao lên chém xuống sợi dây đang trói Lạc Dương. Lạc Dương xoa bóp chân mấy cái rồi mỉm cười nói:

- Trước khi tui hạ vào đây đã nói rõ ý định cho người thông báo rồi. Sao người đó không vào thưa cùng đương gia, bên trong thế nào cũng có sự bí ẩn gì đây. Nơi đây tuy bí mật thực, nhưng nội bộ đã có trạng thái không ổn định như thế, chỉ sợ tai họa sẽ xảy ra đến nơi.

Gia Hằng nghe nói, mặt biến sắc trầm giọng nói:

- Các hạ nói khôn nói khéo để dọa nạt lão phu đủ thấy các hạ thế nào cũng có âm mưu gì đây? Lão phu không phải là người không có định kiến đâu.

- Gia đương gia tin cũng được, không tin cũng không sao. Tại hạ là người ngoài cuộc, gửi lại tin tức xong là đi khỏi nơi đây ngay. Việc này không liên can gì đến mà sao tại hạ lại cứ làm điều như thế làm chi.

Nói xong, Lạc Dương đổi sắc mặt ra vẻ trịnh trọng và nói tiếp:

- Phi Vân đã chết ở Mai Lãnh trên núi Tây Sơn tại Nam Xương. Tại hạ vừa đi qua đó thấy Phi Vân đang thoi thóp sắp chết, tại hạ liền đỡ y vào nhà một nông phu và thấy nội tạng của y đã bị nát không sao cứu được. Trước khi chết, y có nhờ tại hạ đến đây chuyển lời cho Gia đương gia bảo tất cả thủ hạ của y đều bị giết chết hết. Cung Hoán bị người bắt cóc, chỉ sợ y chịu không nổi cực hình sẽ tiết lộ hết bí mật của bốn môn nên mới van nài tại hạ mau tới nơi đây báo cho đương gia biết.

Gia Hằng nghe nói mặt liền biến sắc và vội hỏi:

- Thế thì lạ thực, nửa tháng trước đây Chu mỗ đã sai truyền bồ câu cho chúng trở về La Phù. Chẳng lẽ chúng không nhận được thủ lệnh của lão phu hay sao?

Gia Hằng lại hỏi tiếp:

- Phi Vân có nói rõ đối phương là nhân vật nào hay không?

Lạc Dương đáp:

- Tại hạ có hỏi Phi Vân, y chỉ nói trúng phải kế điệu hổ ly sơn, các thủ hạ đều bị giết sạch, y đuổi theo hai bóng trắng cấp Cung Hoán, tới Tây Sơn Lãnh quả bất địch chúng, bị thương nặng ngã lăn ra đất, trông thấy đối phương đem Cung Hoán đi mà không làm gì được. Y thấy những người đó đều bị khăn đen, không biết chúng là ai.

Gia Hằng nét mặt nghiêm nghị, ngẫm nghĩ hồi lâu bỗng cung kính:

- Cảm ơn các hạ đã không quản ngại đường xá xa xôi, đến đây báo cáo cho hay, lão rất cảm động. Chẳng hay các hạ quý danh là gì, xin cho biết?

- Tại hạ là Mục Thanh Phong, rất hổ thẹn không giúp được lão đương gia việc gì, nên không dám nhận lời cảm ơn đó.

Gia Hằng liền cả cười đáp:

- Lão nghe lầm thủ hạ, khiến các hạ bị bắt trói như thế, lão rất lấy làm hổ thẹn. Để lát nữa, lão xin chuốc rượu tạ lỗi vậy.

Tối hôm đó, Lạc Dương đứng trong một phòng khách rất lịch sự, đang ngắm nhìn ra cửa sổ, bỗng nghe thấy trong nhà có người lớn tiếng nói:

- Đương gia tới.

Lạc Dương quay đầu lại nhìn, đã thấy Gia Hằng lên mình vào, hai người hàn huyên một hồi rồi ngồi đối diện nhau. Tiếp theo đó có đại hán hai tay bưng hai cái hộp đựng thức ăn vào và đặt những thức ăn ấy lên trên mặt bàn. Gia Hằng rót rượu cho Lạc Dương rồi lại rót cho mình, hai người cùng nâng chén uống. Uống cạn chén rượu đó, Lạc Dương mới lên tiếng:

- Việc Phi Vân tại hạ chỉ biết có thể thôi. Nhưng khi tại hạ tới đây, ngẫu nhiên phát hiện một việc, sợ có liên quan đến Gia đương gia.

Gia Hằng kinh ngạc vội hỏi, Lạc Dương liền đem việc mình vào chùa và lúc ra nghe lồm Hoàn Nhất nói với Ngô Duyên như thế nào, sau ở dưới núi lại đánh nhau với Hoàn Nhất như thế nào kể hết cho Gia Hằng nghe.

Gia Hằng mặt biến sắc và cười nhạt đỡ lời:

- Tên giặc sói đầu ấy bậy thật. Gia mỗ đối đãi với y hậu hĩ như thế, không ngờ y lại lấy oán báo đức. Chắc đa số thủ hạ của Gia mỗ đã bị tên đầu sói ấy mua chuộc rồi.

Một lát, y ngẩng đầu lên nhìn Lạc Dương và nói tiếp:

- Mục thiếu hiệp, chúng ta mới gặp nhau lần đầu nhưng đã coi như bạn thân rồi. Việc này mỗ cần phải nhờ thiếu hiệp giúp đỡ cho một tay mới được.

Nói xong, y rỏ tai chàng nói khẽ một hồi. Chàng gật đầu nhận lời. Gia Hằng liền đứng dậy, vừa cười vừa nói tiếp:

- Xin thiếu hiệp cứ tự tiện mà ăn uống. Xin thứ lỗi cho lão, lão không thể tiếp được.

Nói xong, y quay người ra đi luôn, nhưng khi y đi ra tới cửa, hình như nghĩ ra một việc gì quan trọng, lại quay trở lại phía Lạc Dương tiếp:

- Lão thất lễ quá, chưa hỏi sư phụ thiếu hiệp là ai?

Lạc Dương biết rằng Gia Hằng vẫn còn nghi ngờ mình, mỉm cười đáp:

- Tiên sư là Thấm Thương Cừ.

Gia Hằng ngăn người ra, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Ô, thế ra là cao thúc của Thấm sư gia, tên tuổi đã lừng danh chín thành đầy, Lão thật thất kính quá.

Y vừa nói dứt đã quay người đi ra khỏi cửa liền.

Lạc Dương bỗng nghe thấy ngoài nhà có rất nhiều tiếng động nổi lên, nghe đinh tai và chàng còn thấy ngoài cửa thấp thoáng bóng người, chân đi nặng chình chịch. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm: "Chẳng lẽ thủ hạ của tên giặc sói đầu Hoàn Nhất đã thành công rồi hay sao."

Chàng đang nghĩ thì đột nhiên đại hán áo đen bước vào và nói:

- Mục thiếu hiệp xin đừng có nhòm ngó gì hết, đây là Gia đương gia có ý sắp đặt như vậy để lấy lòng Hoàn Nhất đại sư.

Nói xong, y lại lui ra ngoài phòng ngay.

Nửa tiếng đồng hồ sau, tiếng sáo đều ngừng và hoàn toàn trở lại như trước. Một lát sau, đại hán áo đen lại vội quay vào, khẽ nói với chàng rằng:

- Tiểu nhân thừa lệnh đương gia tiễn thiếu hiệp ra khỏi núi.

Lạc Dương vừa cười vừa đáp:

- Nếu vậy cảm phiền huynh đài.

Nói xong, chàng theo đại hán đó đi ngay.

Hai người đi lên trên một vách núi cao chót vót thì thấy có một cái hang động tối om, ngoài cửa động có bốn đại hán canh gác, trông thấy hai người đến họ cứ để cho hai người tới. Đi được mười trượng, ra đến chỗ tận cùng, trên vách có treo một cái đèn, ánh sáng lờ mờ và thấy có bốn sợi dây thép và thấy có treo một tấm ván sắt. Đại hán áo đen bỗng khẽ nói:

- Xin thứ lỗi, tiểu nhân chỉ có thể tiễn thiếu hiệp tới đây được thôi. Xin thiếu hiệp cứ việc leo lên tấm ván sắt ở trong động thế nào cũng gặp những nội gian đã bị Hoàn Nhất mua chuộc, thiếu hiệp nên cẩn thận đối phó thì hơn.

Lạc Dương mỉm cười cảm ơn và liền leo lên tấm ván sắt, bỗng chàng thấy rung động một cái, tấm ván liền từ từ kéo chàng lên trên. Khi tấm ván ngừng lại, chàng liền lấy quạt che lấy trước ngực rồi theo con đường hang động mà tiến thẳng vào bên trong. Chàng thấy vách động bóng nhoáng như gương, tựa như được nhân công mài giữa kỹ lưỡng vậy. Chàng thấy lối đi quanh co khúc khuỷu, càng đi càng sâu, rất ngạc nhiên đi bấy nhiêu lâu mà không hề gặp tên giặc nào canh gác hết. Đột nhiên chàng thất kinh la lớn một tiếng và ngừng chân lại, hai mắt tỏ vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Thì ra chàng thấy chỗ cách mình ba thước có bảy cái xác, người nào cũng bị thủng ngực gãy xương, chân tay rời rã, máu me đầm đìa trông rất thảm khốc. Chàng không muốn nhìn lâu và cũng không muốn trì hoãn vội rảo cẳng đi luôn, nhưng cứ cách hơn mười trượng lại thấy một cái xác như vậy. Xác nào máu cũng dính đầy máu.

Bỗng có một luồng gió mạnh thổi tới làm tắt bó đuốc của chàng, chàng vội nhảy chéo sang một bên, bước nhanh như điện chớp, giơ chiếc quạt ra tấn công luôn. Trong bóng tối chàng chỉ nghe thấy có tiếng cười nhạt và hình như người kia bị đẩy lùi một bước. Chàng không chịu để cho người đó có dịp phản công lại nên cứ mua quạt tiến lên tấn công tới tấp.

Lối đi trong hang động rất khúc khuỷu, có mấy lần Lạc Dương suýt va đập phải vách động, nếu không có sức ngấm của cái quạt đưa đi trước để dò đường thì đầu óc chàng đã bị sút mẻ rồi. Hình như người ở trước mặt chàng rất thuộc đường cho nên đi nhanh hơn Lạc Dương và đã chạy ra khỏi động rồi. Y nhanh như con vượn leo lên cây thông ẩn núp vào một cành lớn.

Lạc Dương vén mây và gai ở cửa động sang hai bên, ló đầu ra ngoài chỉ thấy ngoài mấy cây thông mọc ngoài cửa động ra không có động tĩnh gì hết. Chàng liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ người đó không phải là đảng giặc canh gác trong động hay sao? Tại sao y lại đào tẩu mất tích như thế."

Nghĩ đoạn, chàng giơ hai cánh tay ra, nhún một cái, thân hình tà tà phi lên một cành cây ngang, rồi mượn thế lên trên cành cây liền. Chàng chưa kịp đứng vững đã nghe trên đỉnh đầu có tiếng cười nhạt rất rùng rợn khiến chàng phải rùng mình toát mồ hôi lạnh. Tiếp theo đó chàng lại nghe thấy tiếng ám khí ở trên cao liền tiếp vọng xuống. Chàng kinh hãi, người lão đảo ở trên cành cây để tránh né. Chỉ nghe ba tiếng coong, coong, coong, ba mũi ám khí đó đều bị chàng gạt rớt xuống đất.

Chàng đã gạt được ám khí của địch rồi, không do dự gì hết tung mình lên cao, tiến thẳng vào chỗ địch đang ẩn nấp. Người nọ cười nhạt và nói:

- Người muốn chết phải không?

Lạc Dương bỗng thấy trên đầu có một luồng gió rất mạnh đờ xuống, chàng hoảng sợ đến mất hết hồn vía, nghĩ thầm: "Nếu bị sức mạnh này đánh trúng, thế nào mình cũng bị nát thịt tan xương và rơi xuống vực thẳm."

Nghĩ đoạn, chàng liền nhảy chéo sang bên, người nhanh như một mũi tên, phi cao lên hai trượng, hai tay giơ ra nắm lấy cành cây đó. Chàng biết nếu cành cây đó mà bị đối phương đánh gãy thì mình cũng sẽ chết ngay, vì vậy chàng vừa nắm tới cành cây đó đã tung mình nhảy sang cành cây khác ngay khiến người đó không sao biết được thân hình của chàng ở đâu mà tấn công. Ngờ đâu chàng vừa nắm tới cành cây đó và định thay hơi đổi sức thì thấy đối phương tấn công luôn một chuồng liền. Lúc ấy rất nguy hiểm, chàng yên trí thế nào chuồng lực của đối phương cũng đánh gãy cành cây chàng đang đứng, mình sẽ ngã xuống vực thẳm chết ngay. Ngờ đâu cứu tinh của chàng ở trên trời chợt giáng xuống và trên không bỗng có tiếng chim ưng kêu. Người đó quát lớn một tiếng:

- Nghiệt sức giải thực.

Lạc Dương liền thấy luồng sức mạnh đang ở bên trên đờ xuống đã mất hẳn. Nhân dịp đó chàng vội nhảy sang một cành cây khác lớn hơn, tay vẫn đưa lên trước ngực bảo vệ. Chàng ngẩng đầu nhìn lên thấy một con chim ưng lớn đang bay lượn và đang tấn công kẻ địch mình tới tấp. Người nọ nổi giận, quát tháo lia lịa nhưng không làm gì nổi con chim ưng ấy. Lúc này chàng mới biết con chim ưng ấy là của Thôi Tiễn. Không cần phải nói chàng cũng biết Thôi Tiễn đã lên tới núi La Phù rồi.

Chàng thấy con chim ưng đấu với kẻ địch rất háng chàng đoán con chim ưng quây quần lấy kẻ đó để mình leo lên được tới đỉnh núi. Lúc này chàng mới tự khiển trách là mình ngu xuẩn. Nghĩ đoạn chàng liền leo lên đỉnh núi ngay. Vừa lên tới nơi chàng đã nghe thấy bên cạnh bụi lau có người khẽ bảo:

- Hiền diệt mau vào đây ẩn núp với lão phu.

Lạc Dương đã nghe ra tiếng nói ấy là của Thôi Tiễn rồi. Chàng vội chui ngay vào trong bụi lau. Chàng vừa ngồi xuống thì đã thấy Thôi Tiễn đưa mắt nhìn ra ngoài, vẻ mặt rất nghiêm nghị, chàng không dám hỏi mà cũng nhìn ra theo. Thì ra bên ngoài đã có tiếng người rậm rạp đi tới và thấy năm người mặc áo đen đang đứng bên sườn núi, một người trong bọn lớn tiếng kêu gọi:

- La hiền đệ.

Đêm khuya canh vắng, tiếng gọi đó lại càng rõ thêm. Bỗng nghe thấy có tiếng chim vỗ bành bạch, con chim ung vỗ cánh bay tung lên và thoáng chốc đã mất dạng. Một lát sau có một người leo lên đỉnh núi, Lạc Dương thấy người đó gầy gò như một bộ xương, hai mắt có tia sáng xanh tia ra trông hung ác khôn tả. Người vừa lên tiếng gọi hồi nãy liền trách người đó rằng:

- La hiền đệ, tại sao làm bậy như thế, chưa đợi tín hiệu mật của Hoành Nhất đại sư truyền tới mà đã mạo hiểm. Sao hiền đệ lại lỗ mãng như vậy?

Người gầy gò như cái que cười nhạt đáp:

- Viên Công Kiếm Gia Hằng đâu phải là người ba đầu sáu tay, mỗ La Bá đây sợ gì y, nên mỗ chỉ so tài với y xem y có tài ba như thế nào.

Lại một người khác vừa cười vừa tranh lời nói:

- Thiếu gì cơ hội để cho La huynh ra tay, chúng ta tạm về chùa Hoa Thủ để thương lượng trước rồi hãy quyết định sau.

Sáu thân hình tựa như sáu cái bóng ma, chỉ lướt một cái đã đi mất dạng liền.

Thôi Tiễn đột nhiên đứng dậy và nói:

- La Bá bị con chim ung của lão đánh cho bị thương suýt tí nữa thì rơi xuống vực thẳm mà không thấy y nói gì, nhưng dù sao lão cũng phải cho y chết dưới vuốt của chim ung mới được.

Lạc Dương liền đứng dậy, mồm định nói thì Thôi Tiễn xua tay ngăn cản và nói:

- Hiền đệ đấu với Hoành Nhất ra sao, lão đứng sau đã trông thấy rõ hết, lời bàn tán của Hoành Nhất với Ngộ Duyên ra sao lão cũng hay hết rồi, nên lão mới đợi chúng ở đây. Còn hiền đệ đã gặp Gia Hằng chưa?

Lạc Dương liền kể hết chuyện mình vào hang động như thế nào, gặp gỡ Gia Hằng ra sao nói rõ hết cho Thôi Tiễn. Thôi Tiễn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp:

- Linh đại hiệp và các người đã tới núi La Phù cả rồi, hiện giờ đang ẩn núp quanh đây chỉ đợi thời cơ tốt là ra tay hành động liền. Hiền đệ dùng kế quả thực thông minh, nhờ thế chúng mới nghi kỵ lẫn nhau và việc của chúng ta cũng đỡ tổn công một nửa. Hiền đệ cứ theo lời Gia Hằng mà hành sự nhưng cần phải diệt trừ Hoành Nhất trước để y khỏi nhận ra hiền đệ. Lão với con chim ung sẽ giúp hiền đệ một tay.

Nói xong, lão anh hùng bỗng quát "Đi", thế là cả hai giở khinh công ra đi luôn.

oOo

Trong chùa cổ Hoa Thủ, La Bá đang đàm luận với một đám yêu tà ở trên điện phật, bỗng trên không có một tiếng chim ung kêu vọng xuống. La Bá ngạc nhiên vô cùng, ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một luồng gió mạnh thổi phủ vào mặt chưa kịp nhìn kỹ, mũi của y đã bị con chim ung mổ xuống một cái, đau nhức tận xương, máu tươi chảy ra liền.

Con chim ung mổ La Bá một cái xong lại bay lên trên không và bay thẳng ra ngoài cửa chùa. La Bá quá tức giận, không suy nghĩ gì cả, hét lớn một tiếng vội vàng đuổi theo ngay. Các đồng đảng của chúng thấy vậy đều ngẩn người ra vì chưa ai thấy có chuyện quái dị như thế cả. Tiếp theo đó mọi người liền theo sau lưng y để xem sao.

Con chim ung bay tà tà xuống, lúc nhanh lúc chậm hình như nó chọc tức cho La Bá đuổi theo vậy. Khi nào chịu để cho một con chim trêu người mình như vậy, nên y càng tức thêm và giở hết tốc lực ra đuổi theo con chim ấy. Y đuổi ra khỏi chùa Hoa Thủ khỏi mấy chục trượng thì đột nhiên thấy con chim ung đậu trên một tảng đá đen kêu hai tiếng rồi nó chờ đợi ở đó không có vẻ gì kinh hãi hết nên La Bá càng tức tối thêm. Khi y đã đuổi tới chỗ cách con chim còn hai trượng đã rú lên một tiếng rồi nhảy xổ lại tấn công luôn một chưởng. Con chim kêu một tiếng lại bay ra xa, chưởng lực của y trúng ngay tảng đá kêu đến bùm một tiếng. Con chim ung lại đậu trên một tảng đá khác, kêu oa, oa hình như vừa chế nhạo vừa tỏ vẻ đắc ý.

Lúc ấy La Bá tức đến hai mắt đỏ lửa, người run lẩy bẩy và giở hết sức bình sinh ra tấn công thêm một chưởng nhưng chưởng ấy cũng hụt nốt. Lúc ấy đồng đảng của y vừa đuổi tới vội khuyên bảo:

- La huynh chớ có tức giận như vậy, con chim ung chắc thế nào cũng của tên già. Cứ xem thái độ của nó thì hình như nó có ý dụ La huynh đi xa. Mong huynh nén ngay lửa giận lại đừng có trúng mưu kế của người khác, để báo hiệu gọi các người khác tới đây rồi chúng ta hãy...

Y chưa nói dứt, bỗng thấy có sức mạnh ở phía sau tấn công vào sau lưng. Chỉ thấy y kêu hự một tiếng đã ngã lăn ra chết tốt. La Bá thấy vậy giật mình kinh hoảng vội xoay chưởng tấn công luôn về sau, người cũng quay ra sau luôn. Y thấy phía sau có một ông già vừa lùn vừa bé nhỏ cười nhạt hỏi:

- Con chim ưng đó là bảo bối của lão. Nó có thù với người đầu mà người định giết chết nó như thế. Người nói lý do ra cho lão nghe, nếu người nói lão sẽ cho người chết như tên đồng bọn này ngay.

La Bá không biết đó là kế làm loạn tâm thần, chỉ biết đồng bọn của mình chết thảm thương như vậy, y càng tức giận thêm, mở mồm định quát thì ba nơi yếu huyết của y đã bị đối phương điểm trúng. Y liền thấy khí huyết rạo rục, chân tay tê tái, ngã nằm ngửa ra tại chỗ.

Con chim ưng đột nhiên bay xuống đậu ngay ở trên đầu của La Bá, chỉ thấy chân của nó cào một cái, máu trên trán của y đã phọt ra trông rất thảm thương. Con chim lại nhảy sang tên đồng đảng, cũng cào và mổ như thế.

Người điểm cho La Bá té ngựa chính là Lạc Dương. Thôi Tiễn gọi Lạc Dương khẽ dặn mấy lời... Lạc Dương liền về chùa Hoa Thủ ngay.

- o O o -